

A házi kutyák, akár a gyerekek, ösztönösen félnek a rendőrtől. Hiszen mindig azzal fenyegetik őket. Ha valami csínyt követnek el – például szájkosár nélkül szaladnak az utcára –, odakiáltják nekik: „Jön a rendőr”.

Budán a kutyák se félnek a rendőrtől. Egyik étterem tulajdonosának van egy remek farkaskutyája. Nappal otthon ődöng, vagy alszik. Este azonban, mihelyt az éjszakai őrszem megjelenik közeli őrhelyén, kilopódzik, s egész éjszaka el nem mozdul mellőle. Együtt járják a környéket, a közeli kiskocsmákat. Együtt vigyáznak a rendre. Reggelfelé aztán szépen elválnak egymástól. A kutya egy kis büntudattal hazakullog. Odahaza meg is dorgálják, hogy egész éjjel koncsorgott. Ravasz egy kutya. Rendőri segédlettel csavarog egész éjszaka.

•

A fiatal nagymamának unokája született.

– Nagyon kérlek benneteket, tartsátok titokban – könyörgött leányának és vejének.

-i.

1933. augusztus 15., kedd, 7. old.

Kis képek az utcáról

Szent István napján csizmák kopognak hangosan a pesti aszfalton, bő szoknyák libegnek, párták kényeskednek. Minden esztendőben föl-rándul hozzánk a falu. Udvariaskodás nélkül mondhatjuk: örülünk a szerencsének. Nem győzünk betelni velük. Mennyi szín, mennyi eredetiség amerre nézünk. Olykor kissé bohókásak is, de milyen kedvesek.

Mennyi gyerek, mennyi bámész apróság. Pólyás, karon ülő, tipegő. Még cigánygyerek is, apró hegedűvel, a faluból, ahogy illik. A nagyobbacsáknak – fiúnak-kislánynak – a ruhácskájához kötözve maszatos, tarka zsebkendő le hosszan. A kislánykák kóchájában piros-kék szalagcsokor. Milyen ál-

mosak, milyen fáradtak. Jobbra-balra dülöngélnek, ásítognak, alszanak is néha, mélységes kábulatban.

Az öregasszonyok, akár a gyerekek, pilledtek. Terpedten üldögélnek a járdaszélen, a lépcsőn, a fűvön. Fekete fejkendőjüket kioldották a nagy melegben. Cipőjüket lehúzták, mert nemigen szokta lábuk a cipőt. Egyik-másik már a harisnyáját is levetette. Mint otthon.

Annál hetykébben lépegetnek bokrétás kalapjukkal a legények, bársony és ebelasztin cipellőjükben a lányok.

Néhány vidéki úr egész nap pityókosan ámolyog. Nyilván így szokta más-kor is.

Mennyi vasutas sapka, kis bakterházak lakóinak a fején.

Menyecske, napszín selyemben. Ragyogóbb a ruhája, mint a fejük fölött tűző napsugár.

A körmenetet váró Buda is milyen festői.

A nuncius palotán lengő sárga-fehér pápai zászló. A nunciatúra erkélyére kilibbenő fehérruhás apácák. A grófi palotákon a sok piros-fehér-zöld lobo-gó. Vagyont érő perzsaszőnyegek mögött nemes, ősz dámafejek az emeleti ablakokban. A földszinten urasági cselédség díszruhában.

Kétoldalt a járdán hullámzik a sok-sok ezernyi ember, idegenek is, a világ minden tájáról. A néptől megtisztított úttesten pedig, amíg az egyházi szertartás tart, galambok lépegetnek begyesen, bátran, senkitől nem háborítva. Fényes rendőrsorfall vigyáz a nyugalmukra, amíg el nem indul a menet.

Messzire zúg az ének.

Elhalad a körmenet. A katonaság, a főurak, a közrend őrei, a cserkészek, a falu és a város egymásra dupláz a pompában, a nemes szépségben. Egy vidéki fiú kockás kerékpár-nadrágban, izzadt ingben ül egy sarokkövön, kezében újság, ráhajol, s kék írónnal keresztretjtvényt fejt.

1933. augusztus 22., kedd, 6. old.